

[Aksel Larsen.]

Dahlgaard og det ærede medlem hr. H. C. Hansen på den ene side og den højtærede finansminister på den anden side, fået et levende indtryk af udvalgenes arbejde, deres stillesiden o. s. v., af at der må være et eller andet, som har fået finansministeren til at medvirke til at forhindre, at udvalgene arbejdede med disse lovforslag. Jeg tillader mig at have den teori, at man enten ventede på besked derovrefra, eller at regeringen forsøgte at få lidt mere spillerum, og før man havde fået afgjort, om man kunne få det, turde man ikke lade udvalget gå videre med arbejdet — og så fik man ikke dette spillerum.

Når de 300 mill. kr., som det i dette tilfælde har drejet sig om, engang igen vender hjem til statskassen, ved vi godt, at så bliver en væsentlig del, måske alle pengene, puttet i reguleringskontoen, altså brugt til afbetaling af Tysklands krigsgæld til Danmark. Jeg vil gerne her have lov til at sige, at jeg mener, det er ganske urimeligt, at man har nedbragt denne konto med op imod 4 milliarder kr. i løbet af 7 år. Jeg ser overhovedet ikke nogen som helst finansiel eller økonomisk nødvendighed i at nedbringe reguleringskontoen, den kunne meget vel være blevet stående på nationalbankens regnskab, men jeg ser, at de, der er interesseret i at nedsætte befolkningens levevilkår ved at indskrænke pengemængden, kunne være interesseret i dette. Det kunne selvfølgelig også være, at man ville se med større velvilje på det i det land langtovre vestpå, når man var så elskværdig hjerhemme at betale Tysklands krigsgæld til Danmark i stedet for i det mindste at gøre et forsøg på at få Tyskland til at betale. Det er typisk, at de partier, der har ansvaret for en sådan politik, trods de mange grove ord, de har udslynget imod hinanden de sidste dage — det er måske for stærkt sagt, at de har udslynget dem mod hinanden, for de grove ord er faldet fra socialdemokratisk hold mod regeringen og til dels mod det radikale parti —, at disse partier trods den tilsyneladende uenighed, de demonstrerer, alligevel i forgårs aftes fandt sammen i et nyt forlig. De føler sig solidariske med deres egen uheldsvangre politik; forliget, som er blevet resultatet gennem vedtagelse af forbrugsafgifter, omsætningskatter, forhøjelse af posttaksterne o. s. v., er jo en logisk fortsættelse af den militærbevilling på 300 mill. kr., som det ærede medlem hr. Hans Hedtofts regering faktisk afsluttede sin løbebane med, og det store skatteforlig, der afsluttedes mellem

regeringen og socialdemokratiet i november 1950 og påsken 1951.

Nu ved vi godt, at det var regeringens åbent udtalte hensigt, at den ville have et tredje skatteforlig i dette forår, ikke alene på den måde, at den fik forlænget de indirekte skatter med nogle ændringer, men den ville have nye skatter. Det skulle imidlertid — og jeg må anerkende, at regeringen gjorde ikke nogen røverkule af sit hjerte — først ske, når arbejdsoverenskomsterne var i hus. Før dette var sket, ville regeringen ikke åbenbare sine planer nøjere. Nå ja, medens tiden gik, medens man trak tiden ud og lod rigsdagen leve i delvis uvirksomhed, og medens regeringen og socialdemokratiet og de radikale følte hinanden på tænderne, viste det sig, at der i befolkningen var så stor utilfredshed med forøgelsen af skatterne, at man blev betænkelig. Det radikale parti, som — det må man indrømme — i de sidste år har vist sig meget lydøre overfor, hvad dets vælgere ønsker, bekendtgjorde åbent, at det ikke under nogen omstændigheder ville medvirke til nye skatter, og det førte naturligvis til, at socialdemokratiet blev betænkeligt, og så lå det altså sådan, at regeringen måtte forudse, at den ikke kunne få pålagt nye skatter.

Da var den imidlertid så heldig, at indtægtsstigningen i fjor bevirkede, at statskatterne automatisk måtte stige i år — hvis jeg ikke tager meget fejl, er det halvandet hundrede millioner kroner, man forventer mere i indkomstskat i år end i fjor —, og det er jo arbejdere og ligestillede, der kommer til at betale langt den største del af disse halvandet hundrede millioner kroners stigning i statsskatterne på grund af den progressive skatteskala, der er meget uheldig, dels fordi den er forældet, dels fordi man ikke har villet føre fradragsbeløbene blot nogenlunde à jour.

Altså, regeringen opdagede, at der der var en reserve i form af forøgede skatteindtægter, og så sadlede den om og koncentrerede sig om at få sat en række priser på levnedsmidler o. lign. i vejret, idet den regnede med, at det ville styrke dens forbrugsbegrænsende politik; folk ville få færre penge at anvende. Den fik tildels gennemført sine planer, velvilligt hjulpet af det radikale venstre. Da gav socialdemokratiet sig til at bruge meget stærke ord, men de stærke ord blev forbløffende hurtigt glemt, da man tirsdag aften sluttede forlig om en fortsættelse af de indirekte skatter med visse omlægninger, om gennemførelse af kornloven med en prisstigning på korn,